



Спасението на Станча.

ри брѣгътъ на едно езеро имало една рибарска колибка. На прага на колибката седѣше Иванчо, на дванадесетъ — и Марийка на единадесетъ години, дѣца на единъ рибарь. Тѣ чакали баща си, който, по-вечето пѣти, се връщаль съ уловената си риба вечерь късно. Духаль силенъ вѣтъръ. Вълнитѣ шумѣли. Изведнжжъ се чуло нѣкакъвъ жаленъ гласъ въ езерото.

— Чувашъ ли, Марийке? нѣщо вика; ето пакъ!

— Да, наистина, вика. Вижъ, ето, чернѣе се надъ водата. Показва се човѣкъ, казала Марийка.

— Не потѣва ли той? Да идемъ, Марийке, съ лодката: може да му помогнемъ.

Иванчо и Марийка влѣзли въ лодката, отгързали ък отъ брѣгътъ и по-скоро заплували къмъ това мѣсто, дѣто се чернѣло. Като били дѣца на рибарь, тѣ можели да управляватъ лодката хубаво. Безъ да гледатъ на силния вѣтъръ и голѣмитѣ вълни, тѣ изплували до човѣкътъ, който щѣлъ да се удави и му помогнали да влѣзе въ лодката. Марийка взела да гриби съ лопатитѣ, а Иванчо управлялъ къмъ брѣгътъ и исхвърлялъ водата, която се набрала въ лодката отъ пликанѣето на вълнитѣ. Като достигнали благополучно до брѣгътъ, тѣ